

rum, diabolus seculo intulit, rude illud negotium humanæ calamitatis, et nomen de idolis consecutum est et profectum. Exinde jam caput facta est idololatria ars omnis quæ idolum quoquo modo colit. Neque enim interest an plastes effingat, an cælator exculpat, an phrygio detexat; quia nec de materiâ refert, an gypso, an coloribus an lapide, an ære, an argento, an filo formetur idolum. Quandò enim et sinè idolo idololatria fiat, utiquè cùm adest idolum, nihil interest quale sit, quâ de materiâ, quâ de effigie sit consecratum. *Tertull. de idololatriâ. cap. 3.*

Idololatria est extremum malorum. *Basil.*
Homines et nominis sui et rationis obliiti, oculos suos ab alto dejiciunt, soloque deligunt, atque timent opera digitorum suorum; quasi verò quidquam esse possit artifice suo melius. *Lactant. lib. 2. cap. 4.*

Non ipsa, inquit, timemus, sed eos ad quorum imaginem ficta, et quorum nominibus consecrata sunt. Nempe ideò timetis, quod eos in cælo esse arbitrâmini. Cur igitur in cælum oculos non tollitis? Imago supervacua est, quum præsto est Deus. Imago enim est aut absentis, aut mortui. Sed verentur nè omnis eorum religio inanis sit, et vana, si nihil in præsentem videant, quod adorent: et ideò simulacra constituunt, quæ quia mortuorum sunt imagines, similia mortuis sunt: omni enim sensu carent. Dei autem in æternum viventis vivum et sensibile debet esse simulacrum. Itaque simulacrum Dei non illud est quod digitis hominis ex aliquâ materiâ fabricatur, sed ipse homo. *Lactant.*

Salius est fame mori, quam idolothytis vesci. *Aug. de bono conjugali.*

Aptandus est omnis sermo ad destructionem idololatriæ. *Hieron. in Damasum.*

Salomon quippe immoderato usu atque assiduitate mulierum ad hoc usque perductus est, ut templum idolis fabricaret: et qui prius templum construxerat Deo, assiduitate libidinis et perfidiæ subtractus, idolis templa construere non timuit. *Gregor. lib. 12. moral.*

Nemo est quidem, qui sapiat, rationemque secum putet, qui non unum Deum esse intelligat, qui et condiderit omnia, et eadem quâ condidit, virtute moderetur. Quid enim opus multis est ad mundi regimen sustinendum? nisi fortè arbitremur, si plures sint, minùs habere singulos nervorum atque virium. Quod quidem faciunt hi, qui esse multos volunt, quia necesse est imbecilles esse, si quidem singuli sinè auxilio reliquorum, tantæ molis gubernaculum sustinere non possent. Deus autem, qui est æterna mens, ex omni utiquè parte perfectæ consummatæque virtutis est. Quod si verum est, unus sit necesse est. Potestas enim vel virtus absoluta retinet suam propriam firmitatem. Id autem solidum existimandum est, cui nihil decedere, id perfectum, cui nihil possit accidere. Quis dubitet potentissimum regem esse, qui totius orbis habet imperium? neque immeritò, cum illius sint, quæ ubiquè sunt omnia, cùm ad eum solum omnes undiquè copię congregentur. At si plures partiantur orbem, minùs certè opum, minùs virium singuli habebunt, cùm intrâ præscriptam portionem se quisque contineat. Eodem etiam modo, si dii plures sint, minùs valebunt, aliis tantumdem in se habentibus. Virtutis autem perfecta natura non in eo, in quo pars exigua de toto est. Deus verò, si perfectus est, (quia perfectus est) ut esse debet, non potest esse nisi unus, ut in eo sint omnia. Deorum igitur virtutes ac potestates infirmiores sint necesse est, quia tantum singulis deerit, quantum in cæteris fuisse, ita quanto plures, tanto minores erunt. *Lactant. Firmianus. lib. 4. cap. 3.*

INCESTUS.

Incestus est, cùm personâ consanguineâ, vel affini, coitus prohibitus, quadruplici ratione. *Primò*, quia naturaliter homo debet quandam honorificentiam parentibus, et per consequens aliis consanguineis. *Secundò*, quia personas sanguine conjunctas necesse est ad in-

vicem simul conversari. *Tertio*, quia per hoc impediretur multiplicatio amicorum. *Quarto*, quia cum naturaliter homo consanguineam diligit, si adderetur amor, qui est ex commixtione venerea, fieret nimius ardor amoris, et maximum libidinis incentivum, quod castitati repugnat. *Thom. q. 154. art. 1.*

Adulterii malum vincit fornicationem, vincitur autem ab incestu. Pejus est enim cum matre, quam cum aliena uxore concumbere. *Lib. de adulterinis conjugis.*

Sunt enim in fornicatione gradus, ut sicut gravius peccat adulter, quam fornicator, sic gravius delinquit, qui nec sua dimissa, aliam ducit, eo quod suam uxorem habens, ad conjugem proximi sui accedit, quam qui non habens uxorem, thorum alterius viduat, vel uxoratus ad solutam accedens; sed hos omnes incestuosi transcendunt: quos vincunt contra naturam delinquentes. *Aug. de adult. conjug.*

Commixtio sororum et fratrum, quanto sit antiquior, compellente necessitate, tanto postea facta est damabilius, religione prohibente. *Aug. lib. 17. de civitate Dei.*

Nec eam quam aliquis ex propria consanguinitate conjugem habuit, vel aliqua illicita pollutione maculavit, in conjugium ducere ulli christianorum licebit, quia incestuosus est talis coitus, abominabilis Deo, cunctis bonis hominibus. Incestuosos vero nullo conjugii nomine deputandos a sanctis patribus statutum esse legimus. *Greg. q. 5.*

POLITICA.

Rex utique erat David, nullis ipse legibus tenebatur, quia liberi sunt reges a vinculis, neque ullis ad penam vocantur legibus, tuti imperii potestate. Sed quamvis tutus imperio, devotione tamen et fide erat Deo subditus, et legi ejus subjectum se esse agnoscens, peccatum negare non poterat. *Ambros. in apol. David. cap. 10.*

Justum est principem legibus obtemperare suis. Tunc enim sua jura ab omnibus custodienda existimet, quando et ipse praebet illis reverentiam. *Isidor. lib. 3. de summo bono. cap. 52.*

Quantum potestate caeteris antecellis, tantum etiam factis justis emicare, et ante alios enitere debes. Sit enim tibi persuasissimum, eam abs te postulari honestorum operationem, quae magnitudini imperii ac potestatis, proportionem sanctarum virtutum, respondeat. *Agapet. diaconus ad Justinian.*

Christi milites non pila tractant ferrea, sed dolor, orationes, fletus et lacrymae sunt arma et munimenta ipsorum. *Ambros.*

Sacerdotis est populum monere, non movere arma, quia gladium mentis, non Martis tenet. *Chrys.*

Fortitudo, quae bello tuetur a barbaris patriam, vel domi defendit infirmos, vel a latronibus socios, plena justitia est. *Ambros. lib. 1. cap. 27.*

PRINCEPS.

Rex cum est injustus, tyrannus est. *Aug. de civitate Dei. lib. 2. cap. 10.*

Malus enim si regnat, servus est tot dominorum, quot vitiorum. *Aug. de civitate Dei. cap. 4.*

Rex servit Deo, leges justas praecipiendo, et contrarias abrogando. *Aug. in epist. 52.*

Neque nos christianos quondam imperatores ideò felices dicimus, quia vel diutius imperarunt: vel imperantes filios morte placida reliquerunt, vel hostes reipublica domuerunt, vel inimicos cives contra se insurgentes et cavere et opprimere potuerunt. Haec enim et alia hujusmodi arumnosae vitae vel munera vel solatia, quidam etiam cultores daemoniorum accipere meruerunt, qui non pertinent ad regnum Dei, quo pertinent isti. Est hoc de misericordia scilicet factum est, ne ab eis, qui in eum crediderunt, haec tanquam summa bona desiderentur. Sed felices eos dicimus, si justa imperant, si inter linguas se subli-

miter honorantium, et nimis honorabiliter salutantium, et sibi nimis humiliter obsequentium, non extollantur, si se homines esse meminerint, si potestatem suam ad Dei cultum dilatandum, majestatique ejus famulari faciunt, si Deum timent, diligunt et colunt, plus amant regnum illud, ubi non timent habere consortes, si tardius vindicant, facile ignoscunt. Si eandem vindictam pro necessitate regendæ tuendæque reipublicæ, non pro saturandis inimicitarum odiis, exercent. Si eandem veniam non ad impunitatem iniquitatum, sed ad spem correctionis indulgent. Si quod asperè coguntur plerumque decernere, misericordiæ lenitate, et beneficiorum largitate compensant. Si luxuria in eis tantò castigatior: quantò potest esse liberior: et si hæc omnia faciant non propter favorem inanis gloriæ, sed propter charitatem felicitatis æternæ. Si propter peccata sua humilitatis et miserationis sacrificium Deo vero immolare non negligunt, tales christianos imperatores dicimus esse felices interim spe, postea re ipsâ futuros, cum id, quod expectamus, advenerit. *Aug. lib. 3. de civit. Dei. cap. 24.*

Non terrena potestas vult esse victrix gentium, cum sit captiva vitiorum. *Aug. lib. 15. de civit. Dei. cap. 8.*

Auctoritas belli est penes principem: ministerium exequendi est penes milites. *Aug. contra Faust. cap. 32.*

In hoc serviunt reges Deo, si in regno suo bona jubeant, mala prohibeant: non solum quæ pertinent ad societatem humanam, sed quæ ad religionem divinam. *Aug. lib. 3. super Chrys.*

Quicumque proprium corpus subegerit, nec ejus passionibus turbari animam suam rector sui congrua vivacitate permiserit, is bene regia quadam potestate se cohibens, rex dicitur: quod regere se noverit, et arbiter sui juris sit, nec captivus trahatur in culpam, nec præceps feratur in vitium. *Ambros. super illud psalm. Anima mea in manibus.*

Nomine gigantum potentes hujus seculi significantur, aquæ verò populi sunt. *Greg. moral.*

Reges à rectè agendo vocati sunt: ideòque rectè faciendo regis nomen tenetur, peccando amittitur. Rectè ergò illi reges vocantur, qui tam in semetipsos, quam in subditos benè regendo modificar e noverunt. *Isid. de summo bono. lib. 3.*

PUNITIO.

Pœna episcopalis judicii in Ecclesiâ nulla major est. *Aug.*

Quid ergò ait, contra Dominum cogitalis? ipse est qui creavit mundum, et consummationem ejus faciet? Quod si vobis videtur crudelis et rigidus et cruentus, quod in diluvio genus delevit humanum, super Sodomam et Gomorrhæam ignem et sulphur pluvi, Ægyptios submersit in fluctibus, Israelitarum cadavera prostravit in eremo: scitote eum ideo ad præsens reddidisse supplicia, ne in æternum puniret. *Hier. in Nahum proph.*

Achab rex impiissimus vineam Nabuthæ cruore possedit: et cum Jezabel non tam conjugio sibi, quam crudelitate conjuncta Helix increpatione corripitur. Ad eundem hæc dicit Dominus, occidisti, et possedisti. Et iterum: in loco quo lixerunt canes sanguinem Nabuthæ, ibi lingent: sanguinem tuum, et Jezabel carnes comedent, ante muros Israel. Quod autem cum audisset Achab, scidit vestimenta sua et posuit saccum super carnem suam, et jejunavit, et dormivit in cilicio. Factus est sermo Domini ad Heliam dicens, quia reveritus est Achab faciem meam, non inducam malum in diebus ejus. Unum scelus et Achab et Jezabel commiserunt: sed tamen conversus Achab ad pœnitentiam, pœna differtur in posteros, et Jezabel in scelere perseverans, præsenli condemnatur judicio. *Hier. ad Rusticum.*

Dominus priora delicta recentibus pœnarum exemplis cavenda monstravit. *Hier.*

Injustus quisque eo atrocius in tormentis obruitur, quo altius peccatis elevatur, transit quod extollitur,

permanet quod punitur. Qui honoratur in via, in per-
ventione damnabitur, et quasi per amœna prata ad
carcerem pervenit, qui per præsens vitæ prospera
ad interitum tendit. *Greg. lib. 6. moral.*

Horrendo modo fit miseris mors sine morte, finis
sine fine, defectus sine defectu, quia et mors semper
vivit, et finis semper incipit, et deficere defectus
nescit. Mors perimit et non exlinguit: dolor crucial,
sed nullatenus pavorem fugat: flamma comburit, sed
nequaquam tenebras exculit. *Greg. lib. 9. moral.*

Pœna præsens, quæ injusti animum à pravis de-
sideriis mulat, ab æternis suppliciis non liberat quos
mulat: nam quem præsens mala non corrigunt, ad
sequentia perducunt. *Greg. lib. 15. moral.*

Contra Dominus ad Moysen: Ego sum Deus zelo-
tes, qui visito peccata patrum in filios, usque in
tertiam et quartam generationem, licet non in
æqualitate judicii, sed magnitudine clementiæ. *Greg.
lib. 20.*

Quia sunt culpæ in quibus culpa est relaxare vin-
dictam: quærenda semper est veritas, ut inquiri de-
beat utrum accusatum noxa contemnet, an à pœna
innocentia patefacta subducat. *Greg.*

Justius est enim injustum juste evadere, quam jus-
tum injuste puniri: quia reus et si semel evaserit,
si semel perierit, jam non potest revocari. *Joan. Chrys.
super Matth. Cap. 1.*

Ob oc inflexibilis et obstinatæ mentis malum pu-
niture æternaliter, licet temporaliter perpetratum: quia
quod breve fuit tempore vel opere, longum esse constat
in pertinaci voluntate: ita ut si nunquam moreretur,
nunquam peccare desineret: imo semper vivere vel-
let, ut semper peccare posset. *Bern. epist.*

Juste puniuntur, qui licilis abutuntur, justius vero pu-
niuntur, qui aliena rapere conantur: sic Salanas cœ-
lum; sic protoplastus perdidit paradisum. *Hugo. lib.
2. de animâ.*

Occultam culpam sequitur aperta percussio, ut ma-
lis exterioribus interna puniantur, et cor publice

corruat, quod latenter peccabat. *Cass. super psal.*

Non ergo illi, quos monemus agere pœnitentiam,
quærant sibi comites ad supplicia, nec gaudeant, quia
plures inveniant sibi similes: nam propterea non mi-
nus ardebunt, quia cum multis ardebunt. *Aug. de
pœn.*

SEPULTURA.

Nec aliquid nocet fidelibus, negata eorum corpo-
ribus sepultura, nec si exhibeatur, aliquid infidelibus
prodest. *Aug. de cura agenda pro mortuis.*

Quibus peccata dimissa non sunt, à sacris locis
post mortem abjuvari non possunt: quia quos pec-
cata graviora deprimunt, si in sacris locis se sepe-
liri faciunt, restat, ut de sua præsumptione judicæn-
tur: quia eos sacra loca non liberant, sed de culpa
temeritatis accusant. *Aug. de civit. Dei. cap. 12.
lib. 1.*

SOMNIUM.

Consuetudinem meam nosti; brevisimo somno utor,
et quasi intervigilo, satis mihi vigilare desinisse ali-
quando dormivisse me sentio, aliquando suspicor. *Hier.
lib. illustrium virorum, epist. 87. loquens de se ipso.*

Cum somnia contingunt, aut ventris repletione, aut
inanitione, aut illusionem simul, aut cogitatione et il-
lusionem, aut revelatione aut cogitatione simul et reve-
latione, cogitationes sanctiores, cælestiores, virtuosio-
res sequuntur somnia blandiora et delectabiliora. *Greg.
moral. 8. super illud Job. 7. Terrebis me per somnia.*

Ilurus in somnum aliquid tecum defer in memoria
et cogitatione: in quo placide obdormias, quod etiam
somnia juvet. Sic, tibi nox ut dies illuminatur, et
nox illuminatio tua: in deliciis tuis placide obdormies,
in pace quiesces, facile evigilabis: surgens facilis eris
ad redeundum in id, unde non totus discessisti.

Cave, serve Dei, quantum potes, ne totus quan-
doque dormias, ne sit somnus tuus, non quies lassus,
sed sepultura corporis suffocati; non reparatio, sed
spiritus extinctio.

Quantum ad debitum continui processus, nihil temporis jam petit de vita nostra, quam quod somno deputatur. *Bern. ad fratres de monte.*

SOPHISTÆ.

Philosophiam nomine habituque profitentur quidam, qui nihil præstant dignum hac professione. *Justin. martyr. in 2. Apol. pro christianis.*

Veteratorie instructa persuadendi arte, seducunt mentes imperitorum. *Item:* Verborum artificio simplices eo probabiliter adducunt, ut aliquo modo inquirant; sed improbabiler ipsos perdunt, dum adversus summum opificem impiam reddunt et blasphemam ipsorum mentem: ita ut ne verum quidem á falso discernere possint. *Iren. in præf. lib. 1. adv. hæreses.*

Non ostenditur per se impostura, ne nuda deprehendatur: sed amictu verisimili callide ornata, ita ut imperitioribus videatur externa specie se ipsa veritate veriore exhibere. *Iren.*

Sophistæ verborum magis volunt esse, quam discipuli veritatis. *Iren.*

Quidam se ipsos erigentes calumnias verbis invenire contendunt, contentiosas comparantes quæstionculas, distinctiuncularum venatores, pussillarum quarundam artium æmulatores, litigatores et jurgiorum consarcinatores. Ob hanc artem efferentes se sophistæ infelices, canoris quibusdam suis nugis garrientes, cum in nominum delectu et certa dictionum compositione ac connexionione tota vita laborant, cicadis apparent loquaciores. *Clem. Alexandr. stromat. lib. 1.*

Inani sapientiæ opinione elati perpetuo litigant, aperte ostendentes, se magis curare ut videantur, quam ut philosophentur. *Clem. Alex.*

Loquacitatem facundiam existimant: impudentiam constantiam deputant: et maledicere singulis officium bonæ conscientie judicant. *Tertull. lib. adv. Hermogenem. cap. 1.*

Hæreticorum patriarchæ sunt philosophi. *Cap. 3.* Iis fere mos est, simplicia quæque torquere. *Cap. 19.* Simpliciter communium verborum torquent in quæstionem. *Cap. 27.*

Nihil hominibus adeo suave est et jucundum, quam de rebus altis et alienis orationem habere, si vel benevolentia quadam vel odio trahantur, á quibus veritas plerumque surripi solet. *Greg. Nazian. orat. 26.*

Ubi veritas exultat, perturbata et confusa sophistica sedet ad gubernacula. Ubi nulla ratio, ibi nec veritatis investigatio et communicatio. *Cyri.*

Propositum est hominibus improbis, in quorum animis inexplebilis honoris et pecuniæ cupiditas insita est, ut ecclesiis quæ plus habere videntur dignitatis, insidiantur, qui per varias ac multiplices vias sinceram Ecclesiæ pietatem oppugnare non cessant. Nam impulsu diaboli, qui vim suam in eorum animis exercet, in furorem acti, ad voluptates, quæ forte se offerunt, præcipites feruntur, alque ab omni pietate aversi timorem divini iudicii proterunt. *Theodoret. hist. eccl. lib. 1. cap. 4.*

Vituperare et carpere bonos ac bonum, quomodo quis potest, nisi sophisticè? quis potest nisi malus et sophista? Hic enim ut convicietur, ut calumnietur, aut addit, aut detrahit, aut pervertit, et immutat: quod est sophistarum vel excellentissimum artificium. *Socr. hist. eccl. lib. 6. cap. 10.*

ZELUS.

Si videris ethnicum vitæ temperatæ, et reliquæ morum honestatis studiosum supra te, tuum etiam studium intende, ut fias similis fructuosæ ficui, quæ per caprifici vicinam vires suas colligit, ac diffusionem cohibens, melius suos fructus alit et producit. *Basil. apud ant. serm. de zelo.*

Noli cogitare te malis videri præstantiorem, sed tristare quod sis bonis inferior. *Nazian.*

Nihil prodest habere zelum Dei, et non habere

scientiam Dei. Judæi putantes se zelum Dei habere, sacrilegi extiterunt in filium Dei: quia non secundum scientiam zelati sunt: quia ignorantes Dei justitiam propriam, id est, quæ hominibus justitia videbatur, studebant implere, cum utique ipsos magis justitiæ Dei nempe Christo, obedire conveniret. *Orig. in epist. ad Roman.*

Est zelus ad vitam, et est zelus ad mortem. Ad vitam zelus est divina præcepta servare, et amore nominis ejus custodire mandata, ut fecit Phinees. *Amb. in psal. 118.*

Audi quid sit habere zelum, sed non secundum scientiam. Ignorantes, inquit apostolus, Dei justitiam: et usuram volentes constituere, justitiæ Dei non sunt subjecti. Si ergo ideo non secundum scientiam zelum Dei habent, qui ignorantes justitiam Dei volunt suam statuere, qua se ex ipsis justificant: ideo gratiam Dei cognoverunt, quia gratis salvari noluerunt. *Aug. in psal. 50.*

Nihil vero tribulationi par: philosophiæ mater est. Anna suam habens æmulam non est eam contumeliis persecuta. Sed quid? ad Deum confugit: et orans nec ejus meminit, neque dicit, Quoniam illa mihi impropert, defende me, tam sapiens erat mulier: erubescamus viri, et quidem scitis quod nihil comparatur. *Chrys. hom. 62. ad pop.*

Fortis zelus qui nunc in mente doctoris agitur, in die extremi judicii inter eum et animam quam á vitiis zelatur testis est: ut et si audire is qui docetur noluerit, doctor tamen pro zelo quem exhibet, de auditoris negligentia reus non sit, etc. *Greg. in Ezech. hom. 12.*

Zelo domus patris, Salvator impios ejicit de templo, zelemus et nos, fratres charissimi, domum Dei, et quantum possumus ne quid in eam pravum geratur insistamus. Si viderimus fratrem qui ad domum Dei pertinet, superbia tumidum, detractionibus assuetum, ebrietati servientem, luxuria enervatum, iracundia turbidum, si alio cuiquam vitio substratum, studea-

mus, in quantum facultas suppetit castigare, polluta ac perversa corrigere: et si quid de talibus emendare nequimus, non sine acerrimo mentis suslinere dolore, et maxime in ipsa domo orationis ne quid ineptum fiat, ne quid nostram fraternamve orationem impediat, totis viribus agamus. *Beda. in Joan. cap. 2.*

Cum duo sint beatæ contemplationis excessus: in intellectu unus, et alter in affectu; unus in lumine, alter in fervore; unus in agnitione, alter in devotione: pius sane affectus et pectus amore calens, et sanctæ devotionis infusio, etiam et spiritus vehementi repletus zelo, non plane aliunde quam è cella Christi vinaria reportantur: et cuicumque cum horum copia surgere ab oratione donatur, potest in veritate dicere, Introduxit me rex in cellam vinariam. *Bern. in cant. serm. 49.*

Zelus est fervor animi ad compassionem naturæ, et ultionem culpæ, et devotionem gratiæ proni. Zelus itaque utiliter flagellat servum, salubriter corrigit filium, sollicitè atque fideliter servat conjugium: servum ullione, filium compassionem, conjugium devotione. *Hugo. in Johelem.*

INDEX EORUM

quæ à Patribus et scriptoribus ecclesiasticis in præcipuos anni dies posteritati relicta sunt.

NOTA—B. M. indicat, ad Bibliothecam maximam Patrum, Lugdunensem nimirum Gallorum, esse recurrendum.

In Festum Circumcisionis Domini.

S. Augustini sermones duo in Calendas Januarias.
S. Bernardi sermones tres de Circumc. Domini.
Ejusdem Jubilus de Nomine Jesu. Ejusdem in Cantica sermo 15. Sub nomine S. Bernardi auctor Vitæ Mysticæ c. 2 et 36.

S. Bernardini Senensis vol. I. Operum serm. 49. per totum articulum primum, secundum, ac tertium. Et vol. II. totus sermo 49. per præmium et omnes articulos.

Eusebii Gallicani B. M. tom. vi p. 700

Gersonis Prosa in Circumc. Domini. Ejusdem sermo de Circumc. Dom.

Innocentii III. Pont. Max. sermo in Circ. Domini.

S. Isidori Hispalensis de Nativ. Domini. I. 7.

S. Laurentii Justiniani sermo de Circumc. Dom.

Ludolphi à Saxonia Vita Christi. I. 10.

S. Maximi sermo de Calendis Januariis.

Petri Blesensis sermo 7. et 8. B. M. tom. xxiv à pagina 1085.

S. Petri Chrysologi sermo 135.

Simonis de Cassia Gesta Salvatoris. I. 10.

S. Thomæ Aquinatis sermones duo in diem Circumc. Dom.

Quibus addi possunt omnes illi e Patribus majoribus, qui in Lucam scripserunt, ad II. 21.

In Epiphaniam Domini.

Arnoldi Carnotensis, vel quicumque est auctor antiquus, inter opera Cypriani, I. de Operibus Christi cardinalibus, tit. de Stella et Magis.

S. Augustini sermones aliquot de Tempore, à sermone 29 usque ad 36, ubi tamen trigesimus tertius est S. Leonis. Ejusdem sermo alius in Actuario Parisiensi Tomo X. Operum. Ejusdem de Diversis Sermones 64.—67.

S. Bernardi sermones tres de Domini Epiphania: nam quartus, qui ita inscribitur, de illa non agit.

S. Bernardini Senensis sermo de Epiph. Operum vol. III.

S. Chrysostomi Homiliæ duæ in Theophania Domini. Eusebii Gallicani Homiliæ quatuor. B. M. tom. vi. p. 622. sqq. Ejusdem alia, ibidem pag. 700.

S. Fulgentii. B. M. T. ix p. 108. et Homilia quarta Novarum, ibidem p. 117.

Gersonis sermo in die Epiph.

S. Gregorii Neocæsarensis, seu quisquis auctor est, sermo in Theophania.

Hieronymi operum tomo IX. sermo seu Epistola incerti auctoris de Epiph. Domini.

Innocentii III Pont. Max. sermo in Apparitione D. N. J. C.

S. Isidori Hispalensis de Nativ. Dom. I. 13. sq.

S. Laurentii Justiniani sermo in Epiph. Dom.

Ludolphi à Saxonia Vita Christi. I. 11.

Petri Blesensis serm. 9. B. M. T. xxiv. p. 1087.

S. Petri Chrysologi sermo 156 et sequentes. B. M. T. vii. à pag. 963.

Petri Comestoris serm. 7. B. M. T. xxiv. p. 1395.

B. Petri Damiani sermo in Epiph. Domini.

Simonis à Cassia de Gestis Salvatoris 11—15.

S. Thomæ Aquinatis sermones duo in diem Epiph. Adde Patres omnes majores in Matthæum, de adventu magorum.